

03457486

STENOGRAFSKE BELEŠKE

sa 14. sednice

V R H O V N O G S A V E T A O D B R A N E

ODRŽANE 11. OKTOBRA 1993.

Sednica je počela s radom u 12,30 sati.

Prisustvovali su: Zoran Lilić, predsednik SR Jugoslavije - predsednik Saveta; Slobodan Milošević, predsednik Srbije i Momir Bulatović, predsednik Crne Gore - članovi Saveta; dr Radoje Kontić, predsednik Savezne Vlade; Pavle Bulatović, savezni ministar za odbranu; general-potpukovnik Momčilo Perišić, načelnik Generalštaba Vojske Jugoslavije; general-major Slavko Krivošija, načelnik Vojnog kabineta Predsednika SRJ.

(Stenografisao Jordan Živanović, viši debatni stenograf - redaktor).

Predsedavao je Zoran Lilić, predsednik Saveta.

ZORAN LILIĆ:

Predlažem da počnemo s radom.

Za današnju sednicu dobili ste predlog sledećeg

D n e v n o g r e d a :

- Usvajanje zapisnika sa 13. sednice Vrhovnog saveta odbrane

1. PROBLEM TEKUĆEG FINANSIRANJA I MATERIJALNOG OBEZBEDJENJA TRANSFORMACIJE VOJSKE JUGOSLAVIJE
2. KADROVSKA PITANJA (na predlog načelnika Generalštaba)
3. TEKUĆA PITANJA.

Da li se slažete sa predloženim dnevnim redom?

(Odobranje).

Da li ima primedbi na zapisnik sa 13. sednice Vrhovnog saveta odbrane? (Nema).

Konstatujem da je zapisnik sa 13. sednice usvojen bez primedbi.

Prelazimo na prvu tačku dnevnog reda:

1. PROBLEM TEKUĆEG FINANSIRANJA I MATERIJALNOG
OBEZBEDJENJA TRANSFORMACIJE VOJSKE JUGOSLAVIJE

Ovo je ključna tačka današnjeg sastanka.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

To je sve sadržano u ovom listu papira?

ZORAN LILIĆ:

Da. Sve to što je tu predloženo rešava trenutno problem Vojske Jugoslavije kada je u pitanju finansiranje. Sigurno je da treba tražiti neki dugoročniji pristup finansiranju Vojske Jugoslavije. Koliko sam ja bio u ovom kratkom vremenu da se upoznam sa svime što se dešava, jedan od osnovnih razloga nedostatka para jeste nerealna projekcija stope inflacije sa kojom smo ušli u rebalans budžeta; drugo, rebalans je kasnio 20-ak dana, pa i ono što je projektovano istopljeno je. Vidi se da su obaveze porasle 40 puta u odnosu na avgust; onoliko puta za koliko puta je manje projektovana stopa inflacije. Zbog toga ne mogu nikako da se usklade prilivi i odlivi sredstava, odnosno odlivi stalno rastu za stopu inflacije. U ovom trenutku mi, praktično, ne možemo izmitiri bilo koju od ovih obaveza. Mi smo povukli i sredstva u dogovoru sa predsednikom Vlade i sredstva namenjena za novembar i decembar.

Ovaj predlog ide ka tome da saniramo trenutno stanje. Tu je ministar koji će ovo obrazložiti.

PAVLE BULATOVIĆ:

Ne znam, da li ima potrebe da detaljnije elaboriram ovaj materijal koji ste dobili?

3.

Ova Informacija je sačinjena sa presjekom na dan 8. oktobra 1993. godine. General Perišić će to detaljnije objasniti.

MOMČILO PERIŠIĆ:

(Objašnjava grafikone na platnu)

Ukupno 30. 3. 1993. bilo je za tekuće finansiranje i vojne penzije 26 milijardi ili 70,26%. Program transformacije 11 milijardi ili 29%. Ukupno - toliko.

Prema sadašnjem rešenju rebalansa 26. 8. još dodatno dato 94, pa je ovo za tekuće finansiranje malo povećano, jer nismo mogli da podmirimo sve obaveze. Program transformacije je spao na 19%, a sada momentalno program transformacije nije ni 10%.

Svi pitate - šta spada pod transformaciju?

Ovo je pregled sredstava za tekuće finansiranje. Šta tu sve spada: sredstva za stambeno obezbedjenje; opremanje sredstvima i opremom opšte namene; zadaci redovne delatnosti; organizacijski i mobilizacijski problemi; obuka i vaspitanje; školstvo; obezbedjenje plana; održavanje nepokretnosti; održavanje remonta; ishrana; zdravstveno obezbedjenje; kulturno-prosvetne radnje; ostali zadaci.

Dalje - neraspoređena sredstva; to su sredstva za rezervu. Ukupno - to je kako sam malopre rekao.

Šta spada u transformaciju: to je ono što je nametnuto Vojsci povlačenjem iz drugih republika, a to je: opremanje naoružanjem i vojnom opremom: nabavka municije, materijalnih rezervi itd; modifikacija naoružanja i vojne opreme: modernizacija tenkova, artiljerijskih orudja itd; nabavka rezervnih delova; hrana i intendantska materijalna sredstva; znavljanje rezervi, lekova i potrošnog materijala itd; gradjevinska delatnost: izgradnja i adaptacija vojnih objekata - to je, pre svega, zbog novih granica i prema celoj Bosni i prema Makedoniji; izgradnja službenih stanova; uredjenje i priprema teritorije - to je, pre svega, uspostava veza; naučno istraživački razvoj; obezbedjenje minimalnih životnih potreba za 3 hiljade ljudi koji su ostali bez ikakve imovine; i lična

primanja vojnika po ugovoru.

Još bih vam prikazao jedan grafikon - da vidite kako ide priliv sredstava:

7. 9. je bilo ovako: ovo su stvorene obaveze, a ovo su izmirene obaveze. Kako je vreme odmicalo od devetog meseca, vidite kako krivulja raste, da bi sada obaveze bile u iznosu od preko 60 milijardi, a podmirujemo dnevne obaveze ispod 10 milijardi. Ako ovako nastavimo, priliv za podmirenje obaveza biće manji od kamate koju plaćamo.

ZORAN LILIĆ:

Hvala.

Izvolite, ko želi reč?

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Nema tu mnogo šta da se diskutuje. Ovaj predlog je dobar. Ne znam, da li general Perišić ima šta da doda ovom predlogu koji smo dobili?

MOMČILO PERIŠIĆ:

Gospodine predsedniče, potpuno se slažem. Samo bih, ako dozvolite, rekao o našim ratnim materijalnim rezervama, koje mi do sada trošimo, a ničim nisu iskazane i svakodnevno dovode u situaciju da su nam borbene sposobnosti sve manje, a ne možemo da pomažemo ni ove dve republike.

Pomoću grafikona bih vam prikazao kako izgledaju te rezerve.

Mi svakodnevno trošimo rezerve, a ne dobijamo normalan priliv sredstava; a drugo, pomažemo vojske republika srpske krajine.

Kod streljačkog naoružanja ovo su predviđene rezerve; za sedam BK imamo nešto više, jer su fabrike kod nas; kod podrške pešadije rezerve su predviđene da budu 10 borbenih kompleta, a mi imamo svega 3,4 ili 34%. Pošto se ta sredstva ne proizvode, znači nije usvojena proizvodnja, ili gde je usvojena, nemamo novca da platimo, onda to pada.

Protivoklopna artiljerija - predvidjeno je 5, a imamo 2,9 ili 58%.

Artiljerija za podršku - predvidjeno je 10 borbenih kompleta, a imamo 4,9 ili 49%.

Protivoklopna artiljerija - ova prva bila je za podršku - 10 kompleta, a imamo svega 60%.

Borbena vozila - počev od 7,62, pa zaključno sa 105 ili 128, svega je 2,7 - čak ispod kritične tačke. Nivo trupnog ešalona jeste: kod orudja 1 BK na nivou bataljona i jedan, i u brigadi jedan, znači, tri. To ne smemo nikako narušiti, ali već smo kod tenkova narušili i iznosi ispod 3,2, 7 BK ili 45%.

Kod cevne protivavionske artiljerije predvidjeno je 7, a imamo 3,1, svega 44% - zato što se gadjaju ciljevi na zemlji i oni stalno traže.

Kod raketa protivavionskih predvidjeno je 3, a imamo 3,2, jer još uvek nismo dozvolili da sa raketama gadjaju ciljeve na zemlji. To je kod municije.

Da vidite kakvo je stanje kod pogonskih sredstava.

Motorni benzin - treba nam toliko, a imamo svega 49%; kod D-2 imamo svega 26%; kod D-2-S-1 za zimske uslove imamo 26%. Kod mlaznog goriva imamo svega 4,2 ili jedan dan rata. Znači, avijaciju možemo dići i - više je gotovo.

Kod ostalih pogonskih sredstava 50%.

Sledeće su rezervni delovi.

Vidite kakva je situacija, da sve to ne čitam. To je dobro po strukturi. Međutim, problem je što u okviru raznih rezervnih delova imamo neke vrste koje se ne troše i one zadržavaju ovaj procenat, a neki rezervni delovi koji se izuzetno troše daleko su ispod ovoga - to se sve nije moglo iskazati.

Dalje, oko hrane.

Zbog neredovnog snabdevanja svežim artiklima za ishranu: trupa treba da ima pet obroka - i ima pet obroka. To je samo za pet dana rata. Armija treba da ima 10, već ima 80%. Vrhovna komanda treba da ima 5 - nema ništa, već su pojedene

6.

rezerve Vrhovne komande, a vi znate koliki je niz godina potreban da se te ogromne rezerve obezbede.

Ukupno, treba da imamo hrane za 30 dana rata, a imamo za 17 dana rata, ili 56%. Ako ovakvo snabdevanje bude, mi ćemo pojesti ove rezerve i kad počne rat moraćemo stanovništvo totalno ispustiti, a Vojsku držati gladnom.

Dalje, intendantska oprema.

Oblačenje na nivou trupe je 33%, a mi imamo 3%, Vrhovne komande 27% - ukupno je oko 20% intendantskih sredstava: odeća, oprema i ostala sredstva.

Dalje, sredstva za higijenu. Ovo prikazujem, jer može doći do većih epidemija i zaraza.

Trupa ima svega 12%, Armija 10%, Vrhovna komanda 3,5%. Ukupno imamo 8% Mogu vam reći da nam je higijena na izuzetno niskom nivou.

Dalje, oko energenata.

Mazuta imamo 22%, lož-ulja 22%, lignita 11 i mrkog uglja 8%. Ovde ima mnogo ugovorenih obaveza, čak i isplaćenih - međjutim, neki rudnici ne mogu da nam isporuče ugalj.

Predlažem ili da materijalne rezerve više trošimo, ili da se obezbede sredstva da ispod minimuma trupnih rezervi ne idemo dalje. U protivnom, ako dodje do rata, desiće se sledeće: nećemo imati municije i narod će nas proglasiti nesposobnima za ovo što radimo - mislim na nas Vojsku; ili pak da vojno ne pomažemo Republiku Srpsku Krajinu i Republiku Srpsku; ili pak da damo sredstva da proizvođači proizvode.

ZORAN LILIĆ:

Mogli ste i iz informacije videti kakvo nam je stanje. Toje sadržano u tački 2. predloga Saveznog ministarstva za odbranu.

Predložio bih kao zaključak da se napravi plan popune u Vojsci Jugoslavije ratnim rezervama, onako kako je predložio general Perišić. Mislim da to treba da uradi Ministarstvo, zajedno sa načelnikom Generalštaba.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Nama je general Perišić jezgrovito izrazio ono što uobičajeno zahteva jedan višesatni referat. Suština je izložena. Mislim da je jako dobro da se na ovakav način nama prezentira celokupno stanje, jer nama nije potrebno nikakvo višesatno ubedjivanje da bismo shvatili težinu problema koju je on ovim kratkim izlaganjem i podacima ilustrirao.

Prema tome, mislim da bi Vrhovni savet morao da donese odluku da se pitanje rezervi reši na način koji će očuvati borbenu gotovost Vojske u granicama ispod kojih ne sme da se ide.

Posle ovoga što je rekao general Perišić postavljam pitanje - da li ova tačka 2. to makar i privremeno pokriva, ili ne pokriva?

PAVLE BULATOVIĆ:

Mislite na korišćenje primarne emisije?

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Da.

PAVLE BULATOVIĆ:

Ovih 36 milijardi namenskoj proizvodnji pokriva ono što je ona do sada proizvela; to je plaćanje dospelih obaveza.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

To što si rekao je već razlog da se ovih 30 precrta, a da se ostavi 40 za prvu pomoć, jer je to pokrivanje ovoga što je proizvela i 10% sredstava za novu proizvodnju. Time se ta dilema eliminiše.

RADOJE KONTIĆ:

U čemu je razlika između sredstava u tački 1. i sredstava u tački 2, kada se radi o izvoru sredstava, a ne o namjenama?

PAVLE BULATOVIĆ:

Izvor je isti - to je Narodna banka.

RADOJE KONTIĆ:

Znači, vi predlažete da se 80 milijardi dinara emituje iz Narodne banke za potrebe Vojske.

PAVLE BULATOVIĆ:

S tim što bi ovih 40 milijardi značilo kreditiranja namjenske proizvodnje.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Ne kreditiranje, nego bi ovo samo prošlo formalno preko računa Vojske i otišlo pravo u namensku proizvodnju; a finansiranje buduće namenske proizvodnje svelo bi se na 4 milijarde, jer 36 je već potrošeno.

Šta se računa kod tačke 3, jer ovo ne proizvodi inflaciju; to je jasno. Ovo su validna potraživanja koja bi trebalo da Narodna banka otkupi.

ZORAN LILIĆ:

Moj predlog je bio - to je Ministarstvo odbrane napravilo i prosledilo Saveznoj vladi - pošto Vojska u inostranstvu ima 87 miliona dolara različitih potraživanja, koja na žalost niko nije ni pokušao da naplati u zadnjih 10 godina; ne ulazeći u to koliko su ona naplativa i koji je mogući bonitet, za mene to predstavlja dobru podlogu da se odatle crpe sredstva i da se pokriju obaveze Vojske, a da to kasnije budu devizne rezerve zemlje, uz uslov da se naplate ta potraživanja. To su pare koje se odnose čisto na usluge Vojske Jugoslavije.

Sve ovo što je ovde predloženo je "gašenje požara". Bez izmirenja celokupnih obaveza Vojske Jugoslavije, vrlo brzo ćemo sa ovakvom stopom inflacije da se vratimo u isto stanje. Poslednja projekcija kada su u pitanju rezerve Vojske Jugoslavije je dovoljno ozbiljna i ukazuje da je neophodno da se napravi zaokret u odnosu prema Vojsci Jugoslavije.

Moj je predlog da se ovo prihvati, a da se odmah iza toga pravi plan kako da se u budućnosti radi sa sredstvima koja su namenjena Vojsci Jugoslavije. Način na koji se do sada išlo i kada je u pitanju vojna industrija i kad je u pitanju rad preko SDPR-a mislim da nije dobar i vrlo brzo će da reprodukuje ovu situaciju koju sada već imamo.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Ja se slažem da se ovo prihvati.

RADOJE KONTIĆ:

Ovo je sve primarna emisije - to je 80 milijardi, jer mi drugih izvora nemamo. Potraživanja o kojima se govori su apsolutno nenaplativa, to je negde oko 80 miliona dolara. To su potraživanja od Iraka, Libije, Etiopije, Angole, Zambije i Palestine. Nešto od Zambije možda se može i naplatiti, ali od Libije, Etiopije i Iraka nikakvih šansi nema da se naplati.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Kako nema šansi od Iraka, Libije i Etiopije da se naplati? Dobro, Etiopija je siromašna, ali Libija može da plati.

RADOJE KONTIĆ:

Može da plati jedino ako je možemo ucijeniti. I njima je zabranjena trgovina. Drugo, Libija nama duguje po trgovinskom planu stravične pare.

ZORAN LILIĆ:

Rajo, ne mogu da razumem da SDPR ponovo predlaže da se radi sa Angolom i tim istim zemljama?

RADOJE KONTIĆ:

Sa Angolom održavamo odnose i preko nafte, ali što se tiče Libije, Iraka, Etiopije - nema nikakvih šansi da se to naplati za stalno. Ali, i da može da se naplati, to je

opet primarna emisija, u ovom trenutku kada nema deviza.

Što se tiče saveznih robnih rezervi, one su u još težoj situaciji; skoro da ih nema.

Moram da skrenem pažnju na dvije stvari kada se radi o ovi ciframa: prva je zakonska, a druga je ekonomska posljedica. Po Zakonu o Narodnoj banci Jugoslavije koji je usvojen prije dva mjeseca, maksimalno zaduženje saveznog budžeta može da bude maksimalno 30% primarne emisije, mislim na obim budžeta.

Pored ovih sredstava koja se ovde predviđaju, momentalno treba za poljoprivredu oko 150 milijardi, a inače poljoprivreda zahteva oko 300 milijardi. Republički budžeti se pokrivaju, otprilike, 40 i 55% primarne emisije. Znači, mi skoro 50% ukupne potrošnje pokrivamo iz primarne emisije. Po Zakonu - mi to ne možemo, jer ne dozvoljava.

Drugo, ekonomski aspekt: emitovanje ovolike količine primarnog novca u jednom trenutku značiće katastrofu za kretanje cijena i kretanje deviza. Već idućeg mjeseca ove cifre i za samu vojsku postaće beznačajne.

To je bez tačke 3.

Ja prihvatom tačku 3. ali tu nema kvantifikacija.

Tačku 4. oko rebalansa već pripremamo - to prihvatamo.

Što se tiče tačaka 1. i 2. da se emituje 80 milijardi, to apsolutno ne smijemo uraditi, ako nećemo da izazovemo monetarni kaos. To je više nego što smo kompletno emitovali primarne emisije od početka godine.

ZORAN LILIĆ:

Kada je u pitanju Savezna vlada?

RADOJE KONTIĆ:

Ne, ne, kada su u pitanju i ove druge dvije vlade. Oko 70 i nešto milijardi smo emitovali ukupno od početka godine.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

To nije uporedivo, jer 10 milijardi u januaru i 10 milijardi sada nije isto.

ZORAN LILIĆ:

U osmom mesecu Vojska je dugovala 1,8 milijardi; nije pojačavala svoje zaduživanje kroz novo trebovanje roba i 8. 10. posle 35 dana duuguje 71 milijardu. Da smo emitovali onda 1 milijardu, spasli bismo 70 milijardi.

Ja stalno govorim da je projekcija troškova Vojske zasnovana na 50-procentnoj inflaciji, a da je 40 puta veća.

RADOJE KONTIĆ:

Svih u federaciji. Sada pravimo novi rebalans budžeta, koji bi trebalo da bude usvojen u novembru. Ali, ja vas upozoravam da ne smijemo emitovati 80 milijardi dinara i da to sručimo na tržište.

Da li se misli pod tačkom 2. ovih 40 milijardi emituje u ovom mjesecu?

ZORAN LILIĆ:

Ne, može sukcesivno da se ubrizga u proizvodnju.

PAVLE BULATOVIĆ:

Pod tačkom 2. smo mislili da se napravi dinamika emitovanja do polovine decembra.

RADOJE KONTIĆ:

Onda to nije problem; to slobodno možemo da prihvatimo. Mi vama pripremamo mnogo više nego što je ovo predloženo.

MOMIR BULATOVIĆ:

Problem je isti, jer je 34 milijarde promptna obaveza.

RADOJE KONTIĆ:

To je problem, ali ova druga tačka nije problem.

ZORAN LILIĆ:

Mi ovo moramo danas rešiti. Postavlja se pitanje

opstanka Vojske; više nije pitanje 20, 30, 50 milijardi. Videli smo kakve su rezerve - rezerve kerozina su jednodnevne.

RADOJE KONTIĆ:

Ako tačka 2. nije vezana za oktobar, nema nikakvih problema.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Kako nije vezana za oktobar? Ovo je vezano ne za oktobar, nego za mart, april, maj i juni.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Preduzeća za namensku proizvodnju sada ne rade. Njima se sigurno u nekom vidu plaća - ljudi ne rade, a dobijaju plate, a nama ništa ne proizvode. Ako dobijemo pare, mi njima platimo dugove, oni isplate lične dohotke i plus mogu nešto da proizvode.

RADOJE KONTIĆ:

Jutros sam tražio da mi daju podatke o inflaciji za oktobar mjesec - za tri sedmice oktobra inflacija je prešla već 600%. Znači, oktobarska može biti 1000%.

Ja razumem ove probleme, isto kao i vi.

Ja predlažem da mi sjednemo, što se tiče tačke 2. sa svakim preduzećem i da dogovorimo na koji način i kako da im obezbedimo ta sredstva; kako ta sredstva da imaju najmanji inflacioni udar i kako odmah da se reprodukuju u vidu nove proizvodnje.

Tačka 1. je ključna tačka. To je 40-50 milijardi, što bi se eventualno moglo izemitovati fizički do kraja mjeseca.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Neka emituje Ministarstvo Vojske menice za dospe-la potraživanja vojnoj industriji, a neka vojna industrija proda menice Narodnoj banci.

RADOJE KONTIĆ:

Dajte vi nama nalog i mi ćemo da nadujemo rešenja.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Ovde je bitno da vojna industrija počne da radi; tu general Perišić ima pravo: ona sada stoji, na neki način se finansira, a ne radi. Ovako bi počela da radi.

Prema tome, ja bih ovo prihvatio ovako kako je predložilo Savezno ministarstvo u celini, kao prvi korak koji mora otčepi problem finansiranja Vojske momentalno. Inače, ništa nismo uradili. Bolje je da ih ne držimo stalno u polucrknutom stanju, nego da ih držimo u normalnom stanju, sa potpuno istim problemima. Alternativa je - da ukinemo Vojsku!

ZORAN LILIĆ:

Zamolio bih da se u paketu posmatraju potraživanja vojne industrije preko SDPR-a koji iznose milijardu i 100 miliona maraka za što je moglo da se daju krediti da to isto ostane rezerva Jugoslavije; ovo što je ulagano u vojnu industriju od strane Vojske Jugoslavije, oko 40 i nešto miliona maraka, pri čemu je samo ove godine dato 9,3 miliona maraka, a da Narodna banka i preduzeća nisu ispunila svoju obavezu, osim Vojske Jugoslavije.

RADOJE KONTIĆ:

Po Zakonu, možemo da se još zadužimo 7 milijardi i to do kraja godine. Rebalans pripremamo za 1. novembar. I to zaduživanje kod Narodne banke se vraća za godinu dana. Dakle, to moramo svesti na minimum. Taj minimum je ovo što treba da bude za tekuće finansiranje, to što treba za vojsku - ostavite nam da tražimo rešenja, kao što je Sloba to rekao, a da vidimo i druga rešenja. Ovih dana treba da sednemo i da vidimo na koji način da otčepimo reprodukcioni proces u fabrikama. Da li ćemo to primarnom emisijom, da li hartijama od vrednosti - videćemo. Mi jednostavno ne smemo ljuljnuti 80 milijardi na tržište; to je katastrofa!

MOMČILO PERIŠIĆ:

Evo, ovo je spisak preduzeća vojne industrije kojima dugujemo pare.

RADOJE KONTIĆ:

Pošto ih ima dvadesetak, možemo sesti sa svima i da porazgovaramo.

ZORAN LILIĆ:

Rajo, predlažem da se ovo prihvati, a da se uradi i to o čemu ti pričaš.

RADOJE KONTIĆ:

Nemojte ljudi, to ne može; ne može čak ni fizički da se izemituje 80 milijardi.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Rajo, ali moraš Vojsku da dovedeš u situaciju da može da izmiri svoje obaveze!

RADOJE KONTIĆ:

Slažem se, uopšte od toga ne bježim. Naprotiv, zadatak stoji, da sjednemo i da razgovaramo.

ZORAN LILIĆ:

Ako ima neki drugi model u odnosu na ovaj koji je ovde predložen, nije sporno da se prihvati.

RADOJE KONTIĆ:

Primarna emisija je najgore moguće rešenje; to znači inflaciju.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

To nije primarna emisija za ta preduzeća. Da sam ja direktor tog preduzeća, ja ne bih s tobom seo da razgovaram kako ćeš da mi daš primarnu emisiju. Rekao bih: molim vas, imam

potraživanja prema Vojsci; ništa drugo ne tražim nego da mi platite obaveze za sredstva koja sam isporučio!

ZORAN LILIĆ:

Rajo, u funkciji onoga ko treba da vodi računa o Vojsci, jer ste me zadužili, ne tražim ništa nego da se one pare od 87 miliona dolara, za koje garantuje Savezna vlada i SFRJ, da se isplate Vojsci. Vojska je jedina skoro na budžetu federacije, uključujući i par nas.

RADOJE KONTIĆ:

Slažem se što se tiče tekućih finansiranja, da se uzme kratkoročni kredit od 40 milijardi.

Što se tiče druge tačke, dozvolite da sednemo i da tražimo rešenja, počev od multinacionalne kompenzacije, prebijanja, davanja mjenica, davanje primarne emisije, određenih roba iz rezervi itd.

ZORAN LILIĆ:

Vojska jede konzerve koje su tri do pet puta skuplje od normalne sveže hrane na tržištu, zato što nisu u stanju da izmire obaveze prema dobavljačima. To će nas koštati pet puta više kada budemo obnavljali rezerve.

PAVLE BULATOVIĆ:

Ima jedinica koje mjesec dana nisu dobile svježe meso.

ZORAN LILIĆ:

Treba izneti i ovaj podatak: Narodna banka je dala saglasnost SDPR-u da iznese ogromnu količinu dolara napo- lje za uvoz hrane koja nije uvezena. To su sredstva Vojske Jugoslavije. Ne može to Vojska da nosi kao svoj teret!

RADOJE KONTIĆ:

Primarna emisija je sve inflacija.

ZORAN LILIĆ:

Ako će 50 hiljada starešina i još 50 hiljada penzionera da naprave toliki haos na tržištu, slažem se da to ide uz odgovornost Predsednika SRJ.

RADOJE KONTIĆ:

Mi smo planirali za treći kvartal 27 milijardi, a fabrikovali smo 200 milijardi. To je katastrofa!

ZORAN LILIĆ:

Neko je trebalo ranije da pozove direktore, da neki otpišu potraživanja, neki da pretvore u menice itd. Dok se to sada ne uradi, proći će 15-20 dana, a Vojska treba da živi 20 dana.

Molim vas, mi smo ovde dali predlog. Tu sam i ja učestvovao. Drugog rešenja ja ne vidim!

RADOJE KONTIĆ:

Predsedniče, po Zakonu o Narodnoj banci Jugoslavije, možemo se zadužiti još 7 milijardi; to je maksimum.

Drugo, ekonomski, ovo je katastrofa emitovati 80 milijardi!

ZORAN LILIĆ:

Neka Narodna banka otkupi devizna potraživanja Vojske i neka toliko da para!

RADOJE KONTIĆ:

To je isto sa stanovišta inflacije.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Ovo se mora obezbediti da bi vojska funkcionisala.

RADOJE KONTIĆ:

Zašto nam to ne ostavite dok ne nadjemo bolje rešenje?

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Mi smo se sastali danas da nadjemo rešenje, a ne da kažemo da treba problem rešavati.

RADOJE KONTIĆ:

Ostavite Vladi, Finansijama, Banci i preduzećima da sjednemo i da se dogovorio na koji način to riješiti, da to ne bude primarna emisija. Svaka milijarda koja se smanji je velika stvar.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Moram ukazati na stvarne posledice koje bi se mogle dogoditi. U izuzetno nezgodnoj političkoj situaciji, Vojska kao faktor stabilnosti pretvorila bi se u faktor nestabilnosti, u prvenstvenom smislu zbog neishrane vojske, jer je ona već ispod biološkog minimuma. Mi imamo problem trovanja vojske!

Drugo, piloti neće uopšte moći da treniraju.

Treće, ako dodje do socijalnih nemira, Vojska neće biti faktor stabilnosti, ako ne obezbedimo minimum, bar kao i drugim organizacijama ovog društva. Vojska ništa više ne traži. Ja sam siguran da ću ih uvek ućutkati kada smo na nivou drugih društvenih organizacija sličnih nama. Ali, kada je disproporcija, onda je veliki problem; a ima disproporcija u standardu.

RADOJE KONTIĆ:

Mi fizički ne možemo stići da isštampamo 80 milijardi dinara.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Ne mora da se štampa, njima nije potrebna efektivna.

RADOJE KONTIĆ:

Nego?! Mora da se štampa svaki dinar, jer odakle inače pare?

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Tu nema nikakve "keš" love. Pušta primarnu emisiju, zadužuje levu stranu bilansa i pušta mu 40 plus 40 milijardi. To nije štampanje novca, ali jeste primarna emisija.

RADOJE KONTIĆ:

Ali, on ne daje kredit, nego daje "keš" lovu.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Neka mu pusti u vidu kredita na teret državnog budžeta; to Vojska Jugoslavije prenosi na svoje dobavljače; izmiruje dobavljače i sve se zatvara. To je prosto. Nema drugog načina da se to uradi.

Jedino se s tobom, Rajo, slažem - tačno je da to ima odredjen inflacioni efekat. Medjutim, mislim da je taj efekat manji od efekta koji proizvodi ovakva nelikvidnost i nefunkcionisanje tih preduzeća, jer se ova preduzeća time stavljaju u funkciju, a samim tim počinju da proizvode. Čim ima pokriće u robi i plasmanu proizvoda, on nema inflacioni efekat, nego se tu pojavljuju neki normalni redovni robnonovčani tokovi. Ovo pitanje se svodi na pitanje - hoćemo li da pustimo normalne robnonovčane tokove između Vojske i njenih dobavljača ili nećemo. Ona da bi funkcionisala mora da vrši svoje obaveze prema dobavljačima za hleb, za meso, za povrće, municiju, naoružanje, energiju itd.

RADOJE KONTIĆ:

Zašto ne mogu da izvršim multilateralnu kompenzaciju sa mnogim preduzećima, a ne da idem sa primarnom emisijom?

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Izvrši štogod hoćeš, ali daj pare Vojsci.

RADOJE KONTIĆ:

Ostavite nama da vidimo mogućnosti da se to reši.

MOMIR BULATOVIĆ:

Prvo, ne vidim da dobrim metodom radimo. Ako je problem toliko složen, nemojte da ga još dodatno komplikujemo. Mislim da jedna stvar nije sporna: ove pare moramo da damo; pitanje je - kako?

Jasno je da iz tačke 1. 40 milijardi moramo da izemitujemo.

Objektivno, Kontić ukazuje na značajan problem: shodno Zakonu možemo da se zadužimo 7 milijardi kod NBJ; ostaje 33 milijardi. 60% od toga mora biti emitovano, ako je 60% novčano pokriće. Ali, to je stvar koja će se urediti u Narodnoj banci Jugoslavije.

Ostaju nam ove 34 milijardi. Radi se o proizvodnji, ali o proizvodnji koja ne ide nigde dalje . ne ide na tržište, ide u rezerve. Prema tome, to je čisti inflacioni udar, ali neminovan; moramo ga izvući. Meni je blisko da za nekoliko dana zajedno Ministarstvo odbrane, Generalštab i Finansije da vide tu tehniku, da vidimo kako možemo isplatiti ove 34 milijardi. Ovde se više ne radi o ekonomiji, radi se neophodnosti da te fabrike počnu da rade, ako hoćemo da branimo zemlju.

Ono što je važno, a što nije sada naš problem, ovde raspravljamo o 80 milijardi govoreći o inflacionom udaru, a Kontić nas obaveštava da se 150 milijardi emituje poljoprivredi. Mislim da je najveća greška ove naše ekonomije odnos prema poljoprivredi, jer nas je poljoprivreda "uzjahala" žestoko. Nikada se nije dešavalo da tolike pare iz primarne emisije dajemo poljoprivredi i da pravimo užasan inflatorni udar ovde na robu na kojoj ne bismo to smjeli da radimo.

Mislim da bi naši problemi oko ovog finansiranja bili manji i lakše podnošljiviji ukoliko bi Vlada imala drugačiju koncepciju oko finansiranja poljoprivredne proizvodnje. Ja znam šta je problem. Kada problem rešavamo parcijalno, ovdje ćemo izemitovati 80 milijardi, a s druge strane veliki je pritisak Šainovića da se da "keš" i da se ovo izemituje. Sećate se da smo u avgustu razgovarali o donošenju ekonomskog programa. REkli smo da treba smanjiti sredstva primarne emisije

za poljoprivredu, a da se ispuštanjem iz robnih rezervi po realnim cijenama stvaraju novčana sredstva za dalji otkup poljoprivrednih proizvoda.

Prema tome, mislim da nema potrebe ovdje da dižemo nervozu. Ova sredstva moramo izemitovati; ona su čisti inflacioni udar; a inflaciju bismo trebali pokušati da držimo makar pod nekim vidom kontrole na nekim drugim instrumentima, a ne ovim koji su tipično inflatorni.

Medjutim, za mene je centralni problem što nećemo moći usvojiti rebalans budžeta. Mislim da Savezna vlada i predsjednik Lilić treba da se uključe i da vidimo kako ćemo to moći da uradimo.

Mislim da bi za ovo trebalo da damo nalog Vladi da ove obaveze Vojske isplati, onako kako ona misli da je najcelishodnije.

RADOJE KONTIĆ:

Ovde piše "ova emisija će se poništavati" - ne znam šta to znači; ona se ne poništava, nego se to tada rešava.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Nama odgovara da to daš iz budžeta.

RADOJE KONTIĆ:

Možda ću dati; da vidim mogu li naći neko drugo rešenje. Ako ga ne nadjemo - daćemo ga odatle.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Onda nema nikakvih problema. Perišića uopšte ne interesuje odakle će da dobije pare.

RADOJE KONTIĆ:

To ćemo videti ove nedelje; ako to ne budemo mogli na drugi način rešiti, daćemo iduće nedelje iz primarne emisije. Ne znam, šta možemo drugo?

ZORAN LILIĆ:

Ovde se ne radi ni o čijim željama, nego o minimalnim potrebama za rešavanje problema Vojske Jugoslavije.

Drugo, kada bi se uradila revalorizacija sredstava namenjenih Vojsci Jugoslavije za stepen inflacije, mislim da ne bi bilo potrebe o ovome da raspravljamo.

Molim da se ovo posmatra kao nešto što je hitan i urgentan posao za funkcionisanje Vojske, da ne govorim o bezbednosti.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Tačno je ovo što kaže Momir Bulatović, jer se to svodi na sledeće: Vojska nema potrebe da ima odnos prema Centralnoj banci, ona ima odnos prema saveznom budžetu. Prema tome, izvor finansiranja Vojske je savezni budžet. Možda je greška ovog materijala što je išao dalje, računajući da savezni budžet ta sredstva nema i da će morati da ide na pozajmicu kod Narodne banke, a Vojsku ne interesuje odakle će savezni budžet da obezbedi ta sredstva i u tom pogledu traženje prostora od strane Kontića je u redu. Samo je bitno da Vojska ove pare dobije; da li će ih dobiti iz primarne emisije, preko saveznog budžeta, kompenzacijama itd. to nije bitno.

ZORAN LILIĆ:

Znači, možemo zaključiti da se prihvata predlog za minimum neophodnih sredstava za koja će rešenja naći Savezna vlada.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

I to posvim ovim tačkama što se tiče zahteva Vojske.

RADOJE KONTIĆ:

Tačka 3. je vezana za Narodnu banku.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Oni treba da otkupe deo njihovih potraživanja.

Vi procenite koliki je deo potraživanja realan da bi moglo to da se otkupi.

RADOJE KONTIĆ:

Što se tiče inflacije - ista je stvar.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Inače, mislim da bi Narodna banka trebalo, i kada je reč o drugim preduzećima, da ide na otkup potraživanja.

RADOJE KONTIĆ:

To je druga stvar, gde realno dobijes devize i to bi bilo fenomenalno.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Dobro, da li znači da vojska ove pare dobija?

ZORAN LILIĆ:

Ja sam tako shvatio!

RADOJE KONTIĆ:

Na način kao što smo se dogovorili: da se briše iz primarne, a Vlada će naći način kako. Znači, ostaje 40, plus 30 do 40. Ovih prvih 40 mora odmah da se štampa, a ovo drugo ćemo pogledati na jednom sastanku ove nedelje.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Nije svejedno kada se pare u mesecu daju. Ovim zakasnelim davanjem Vojsci para stvaramo utisak da su oni dobili mnogo para, a oni u stvari dobijaju malo para, jer dobijaju sa zakašnjenjem. Samo poboljšanjem dinamike dobijanja para od strane Vojske, ona se dovodi u mnogo povoljniju poziciju.

Rajo, kada će Vojska da dobije ove pare?

RADOJE KONTIĆ:

Ovih 40 milijardi odmah. Sešćemo ujutro ja, Pavle

i ostali, mislim da ćemo to završiti ove nedelje.

ZORAN LILIĆ:

Dobro, predlažem da zaključimo.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Da čujemo od Kontića kada će biti pare i da to udje u zapisnik?

RADOJE KONTIĆ:

Tu ste vas dvojica. Ne mogu ja narediti Narodnoj banci, ona je nezavisna od mene. Da zajedno sa Zoranom to sutra vidimo; zvaćemo Banku i da im naredimo da emituje.

ZORAN LILIĆ:

Ja bih oročio da se sve ovo realizuje do kraja nedelje.

RADOJE KONTIĆ:

Da vidimo šta možemo realizovati od tačke 2. Tu je utvrđena dinamika.

MOMIR BULATOVIĆ:

Da budemo kranje iskreni u jednoj stvari. Ovaj pregled pokazuje da jedan dio obaveza budžeta prebacujemo na namensku industriju i da ona trpi negativne efekte, jer u ovoj situaciji kolikegod da su kamate, manje su od inflacije. Prema tome, ovaj odnos pola-pola je, u stvari, prelivanje budžetske obaveze sa države i Vojske na industriju.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

I uništićemo ih!

ZORAN LILIĆ:

Dobro, predlažem da predjemo na drugu tačku dnevnog reda:

2. KADROVSKA PITANJA.

Reč ima general Perišić.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Ovo su kadrovks pitanja starešina koje su u vojsci Republike Srpske i Srpske Krajine. Tamo imamo 3.612 ljudi, čiji status novim Zakonom nije regulisan.

Da bismo imali uporište, mi smo pripremili da predsednik države, u svojstvu Vrhovnog komandanta, izda jedno naredjenje kojim bi regulisao status njima kao i starešinama ovde. A da ne bi niko mogao da nam prigovori, mi smo izmislili privremenu formaciju kod nas u Vojsci Jugoslavije. Tu ih postavljamo; oni u stvari nisu tu, nego su tamo na dužnostima gde jesu.

Mi smo to mogli dati samo Vrhovnom komandantu, ali ja to nisam hteo da i vi to ne znate. Moramo stvoriti uporište da Generalštab može po ovim pitanjima da radi donekle u duhu Zakona, iako i ovo nije sto posto po zakonu. Ali, ne vidimo bolje rešenje.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Da, ali ovo treba zadržati samo u jednom primerku kod Vas.

MOMČILO PERIŠIĆ:

U naredbama mi njima pišemo, primera radi: Komandante i te jedinice raspoređen je u školski korpus koji je kao ovde, a on u stvari ide tamo.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ.

Može kako hoćete, samo nemojte to da se povlači.

MOMČILO PERIŠIĆ:

U protivnom, ako nemamo neko uporište u normativnom aktu, onda mi njima ništa ne možemo obezbediti.

Veoma je bitna tu još jedna stvar. Oni traže poimenično ljude. Ako ti ljudi neće da idu tamo, onda mi treba da ih smatramo dozerterima kada neće da brani svoj prag. Ako ga terate, nemate na osnovu čega, jer se on onda žali; sa tim može čak da izađe vani i da kaže: evo, pričaju da ne pomažu, a u stvari pomažu.

MOMIR BULATOVIĆ:

Ja mislim da je ovo veoma osjetljivo pitanje.

Predložio bih, uvažavajući sve ove probleme da se to još malo izuči i pogleda. Jer, koliko sam ja uspio da pročitam taj papir, najsporniji je ovaj elemenat prinude - ako neće da ide da ga izbacimo iz Vojske Jugoslavije. Ja sam tu za malo drugačiji pristup, s obzirom na osjetljivost ove problematike i negativna iskustva koja imamo. Mi ne možemo zaštititi tajnost ovih podataka, a vitalni državni interes je da to zaštitimo.

Ja sam za jedan fleksibilniji pristup. Mi imamo otprilike 7 hiljada Srba i Crnogoraca koji su tamo rođeni. 50% od njih ne prihvata da podje tamo. Ako ih budemo prisiljavali da tamo odu, izlažemo se riziku. Ja jesam za to da na te ljude koji se ne odazivaju pozivu da tamo brane svoj narod primjenimo neke restriktivne mjere, ali ne ovako direktno. Polazim od pretpostavke da taj čovjek ne bi više mogao napredovati u službi; ili bi izgubio neko mjesto koje ima. Ali, ne bi smio izgubiti službu zbog toga što neće da podje tamo. Ne smemo napraviti nikakav presedan u okviru ovakve naredbe koju bi potpisao naš predsjednik.

Predložio bih da o ovom problemu koji je delikatan još jednom razmislimo sa stanovišta tehnike. Ne sporim ni jedno moguće opredjeljenje koje je ovdje načelno dato. Ali, mi smo imali slučajeve, kada su naši policajci išli u Hercegovinu da se biju, imali smo sistem da im damo šest mjeseci plaćenog odsustva.

Jesam za to da sačuvamo jedan stepen tajnosti, da uvažimo realnost koja je, ali da razradimo mehanizam koji bi

bio apsolutno siguran sa stanovišta naše države. Ponavljam, po meni ti ljudi ne bi trebalo da ostanu u Vojski Jugoslavije, ali ne bi smjeli samo zbog toga biti izbačeni sklonjeni na druga mjesta itd. Ova druga pitanja se jako komplikuju, počevši od unapredjenja do svega ostalog. Da budemo krajnje iskreni u našem zatvorenom krugu - suočavamo se ili ćemo se vrlo brzo suočiti sa činjenicom da i u Republici Srpskoj i u Republici Srpskoj Krajini i u njihovim vojskama imamo dosta prisutan stepen ideologizacije, pa to neko neočetništvo koje je tamo teško može da bude a priori preneseno i kod nas. Po meni, ima hiljadu razloga da se ovom problemu malo delikatnije pristupi i da ga pripremimo za narednu sjednicu.

MOMČILO PERISIĆ:

Ja sam svojim internim naredjenjem već regulisao da svi idu tamo; ko neće da ide treba da se nadje modust; i mi smo našli kriterije. Na primer, ako neće da ide tamo, a ima preko 30 godina staža, možemo da ga prevremeno penzionišemo, da to ne uvažavamo; reći ćemo da ne zadovoljava na dužnosti i sve drugo, osim da mu napišemo da nije hteo da ide tamo. Dakle, mi njima nećemo dati nikakvo zakonsko uporište. Međutim, mi možemo ovu naredbu po svim drugim segmentima da preradimo i da dostavimo predseniku, a da samo izostavimo ovo što se odnosi da mora da ide. Mi ćemo na drugi način pronaći kako da ga se rešimo.

MOMIR BULATOVIĆ:

Generale, tu ima još jedan momenat koji je za mene značajan; a to je da ostvarimo uvid u tog konkretnog čoveka. Može se desiti da je sasvim slučajno tamo rođen. Ja bih drugačiji odnos imao prema čoveku kojem je tamo brat, otac, pa neće tamo da podje; tamo ima zemlju, onaj koji je vezan; ili prema nekome koji je sasvim slučajno usputno na tim prostorima rođen. Imate dosta starešina kojima su očevi bili starešine i nisu nikad na tim prostorima živeli, niti imaju moralnu obavez u sebi da se tamo vrate.

Dakle, jedan od dopunskih kriterijuma bi trebalo da bude da se napravi uvid u to da li je taj čovek stvarno u

nekoj moralnoj ljudskoj obavezi da se tamo vrati, ili je samo u knjizi tako upisan.

MOMČILO PERIŠIĆ:

U celini gledano, ako on nije spreman da ide da se bori bilo gde, a to je jedinstven narod, o njemu treba razmišljati da li uopšte da bude u ovoj Vojsci. Meni, koji sam rođen ovde, sada da naredite da idem da branim narod; ako ne bih otišao, ja ne bi trebalo na ovom mestu; niti ja niti bilo ko drugi. Međutim, ljudi idu linijom manjeg otpora i zato nam je tako kako jeste.

ZORAN LILIĆ:

Ja sam razumeo Momu da ne spori tu činjenicu. On sasvim logično smatra da treba tehniku razraditi i da se drugačije postupi.

MOMIR BULATOVIĆ:

Ovaj papir moramo vratiti natrag. Da ovo padne nekome u ruke, sankcije bi nam držali 10 godina.

ZORAN LILIĆ:

Znači, predlog je da se ovo još jednom razmotri.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Da, ali da to ostane kod generala!

MOMČILO PERIŠIĆ:

Da ne bismo čekali novi Savet, da ja sve što se odnosi na represije - ako neće da ide - izbacim, a sve drugo da ostane u ovoj naredbi?

ZORAN LILIĆ:

Moraćemo o ovome još jedanom da razgovaramo na Savetu.

MOMIR BULATOVIĆ:

Imajte malo u vidu aspekt koliko su ljudi dugo tamo, kako ih vraćamo; moramo imati saznanja o tome. Onaj ko je dugo vremena bio u Bosni, teško sada može da ode, recimo, u Novi Pazar da ga postavimo. Moramo imati u vidu da se ljudi u ratu mijenjaju, ratnoj atmosferi, logici i da je to jedna politička opcija koju mi ovdje baš i ne prihvatamo; samo je podržavamo je jer u našem interesu.

ZORAN LILIĆ:

Dobro, da se to odloži za sledeću sednicu Vrhovnog saveta odbrane.

Idemo na drugo pitanje, generale!

MOMČILO PERIŠIĆ:

Drugo, predlog je Vojske Republike Srpske i njihove Vlade da se unaprede u više činove, a Vrhovni savet treba da verifikuje sve njihove predloge. Oni predlažu:

- da se u čin general-potpukovnika unapredi general-major Talić Momir, komandant Banjalučkog korpusa;

- u čin general-majora pukovnici: Bojić Grujo, Gavrić Stanislav, Grubač, Kelečević i Simić Novica. Svi su oni tamo unapredjeni, oni nose nove činova, ali mi to moramo da verifikujemo. Inače, ako im to ne verifikujemo, to ne važi ukoliko bi došli ovamo; tamo im to važi.

- u čin generala-majora avijacije Ninković Živo-mir.

- u čin general-majora Kovačević Dušan i Subotić Bogdan.

U Vojski Republike Srpske Krajine Novaković Mile i Djukić Borislav da se unaprede u čin general-majora.

To su njihovi predlozi. Ako se slažete, da to verifikujemo, a ako se ne slažete, da vidimo šta da radimo.

MOMIR BULATOVIĆ:

Kada mi to verifikujemo, šta to konkretno znači?

MOMČILO PERIŠIĆ:

To znači da oni ovde imaju sva prava u pogledu činova koja su stekli tamo.

MOMIR BULATOVIĆ:

Da li su njihove porodice tamo ili su ovde?

MOMČILO PERIŠIĆ:

Nekima su tamo, nekima su ovde porodice. Gro njih je bilo na službi ovde, pa kada se zaratilo otišli su tamo. Porodice su ostale u statusu u kakvom su se zatekle. To nisu samo oni, nego je to tri hiljade i nešto oficira. Zato ja insistiram da dobiju status kao i ovi ovde, da bi mogao da kupi uniformu, da može da se leči, da deca mogu da idu u školu itd.

MOMIR BULATOVIĆ:

Koliko se ja sjećam, taj problem se dugo povlači. Slučajno sam zapamtio oko generala Subotića. Mislim da je on unapredjen brzo u čin pukovnika, a posle toga u čin generala. Ne znam kako to ide po nekim normativima?

MOMČILO PERIŠIĆ:

Kod njih je normativ kako se pokazao ko u borbi i konkretnom poslu koji radi.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Mislim da moramo, ako o tome da rešavamo, da rešavamo na predlog generala Perišića, a ne da ovde budemo transmisija njihovih predloga koje su oni dali, a kriterijumi nam nisu poznati.

Mislim da bi general Perišić trebalo da traži od generala Mladića mišljenje o svemu ovome; da sam izgradi svoje mišljenje i da nam onda predloži da pojedinačno o tome rešavamo.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Gospodine predsedniče, za neke znam; ali, zaista,

moje ubedjenje i mišljenje nemam na osnovu čega da formiram za mnoge od ovih ljudi. Ne bih želeo vas da dovedem u poziciju da unapredjujemo neke ljude koje ja ne znam. Bilo bi možda najbolje da ovo ostavimo za sednicu.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Da, i da dodje Mladić ovde i da od njega čujemo šta ima da kaže, a da onda vidimo na predlog generala Perišića šta je to. Mi ne možemo rešavati po drugom predlogu, nego po predlogu načelnika Generalštaba.

MOMIR BULATOVIĆ:

To je mnogo veći problem, nego što izgleda na prvi mah. Prvo, to je elita vojske Republike Srpske i Republike Srpske Krajine; to su najistaknutiji oficiri. Činjenica da oni svoje činove tamo nose, a da ovde treba da verifikuju znači i sledeće: potpuno je svejedno sa stanovišta elementarnih prava; to je pitanje zdravstvene zaštite, statusa porodice, školovanja dece itd. Ali, problem je oko stana.

Sada je pitanje da li ćemo mi kao država izvlačiti "cvijet" njihovog vojničkog kadra iz Republike Srpske i Republike Srpske Krajine prema Beogradu, ili ne. To je suština problema.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Tim prije, što znam, mnogi odatle kada dodju ovde, tamo im se odmah nešto desi. Ima mnogo oficira koji ovde provode vreme u najtežim situacijama, upravo zbog neresenog statusa. To je pitanje koje moramo celovito rešiti. Ali, mi u ovoj situaciji nemamo bolji modus.

MOMIR BULATOVIĆ:

To je direktno vezano sa ovim prethodnim pitanjem.

ZORAN LILIĆ:

Apsolutno!-

Predlažem da o tome još jednom razgovarao, a da nastavimo sa drugim predlozima generala Perišića.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Što se tiče generalskog kadra, kod nas je stanje ovakvo:

Ukupno imamo 45 generala, od čega Srba ima 37, Crnogoraca 6, Mađjara imamo jednog i Albanca jednog - ukupno 45. Njihova struktura je: sa 60 godina života imamo jednog - to je načelnik VMA; sa 58-60 godina imamo 5, sa 57 godina života 6, 55-57 godina ima 10 i mlađih od 55 godina ima 23 generala.

Na osnovu ovoga, trebalo bi da dalje vodimo politiku unapredjenja, jer smo mnoge penzionisali, a ostala su upražnjena mesta.

Otuda smo utvrdili formacijska mesta koja su u korelaciji sa budućom Vojskom Jugoslavije. Do sada je bilo 135 generala; mi predlažemo da u ovom prelaznom periodu bude 92 generala, sa napomenom da ću vam početkom novembra predložiti dvije varijante nove Vojske Jugoslavije, gde će biti sigurno manje od 92 generala; to će se kretati negde oko 80, što je u granicama svetskih normi - 0,5 do 0,7 od broja oficira u Vojsci Jugoslavije.

Vezano za to, sada imamo potrebu da neke unapredimo, da bi neka istaknuta generalska mesta bila popunjena. To su sledeći oficiri:

- Djokić Božidar, komandant Leskovačkog korpusa. Ispunjava sve uslove. Bio je jedno vreme načelnik Štaba Podgoričkog korpusa, posle je bio u inspekciji, pa je bio u Komandi III armije i sada je komandant korpusa.

- Marković Mihajlo, pomoćnik komandanta 3. armije za pozadinu; tri godine je na toj dužnosti; izuzetno dobro radi; u ovakvim uslovima obezbeđuje 3. armiju da se redovno snabdeva sa svim borbenim potrebama.

- Lončar Dušan, komandant Užičkog korpusa. Učestvovao je u borbi; bio je dugo načelnik štaba; sada je primio dužnost; izuzetno dobro radi.

- Obradović Milorad, komandant Podgoričkog korpusa, koji je bio do prošle godine u sastavu 3. armije. Inače, pokazao sa kao veoma dobar komandant.

- Pantelić Vidoje, pomoćnik komandanta 1. armije za pozadinu; uspešno obezbeđuje borbene potrebe i normalan život i rad Vojske.

- Vučinić Mirko, pomoćnik za pozadinu u Komandi RV i PVO.

Pored njih šest, predlažem za unapredjenje još i Dimitrijević Aleksandra, koji je načelnik Uprave bezbednosti. Uspeo je, inače, narušenis istem bezbednosti da dovede na nivo koji uspešno izvršava svoj zadatak. On ne ispunjava sve uslove za unapredjenje. Ali, obzirom da je oko njega bilo mnogo kalkulacija, posebno napada od strane Radikalne stranke. Da bi im pokazali i dokazali da oni ne vode kadrovsku politiku u Vojsci, mislim da bi bilo dobro da bude unapredjen.

Uz unapredjenje ovih 7, povećali bi stanje, ne na 52 generala, jer u isto vreme predlažemo da se četvorica penzionišu. To su:

- Damjanović Radomir, koji je do sada bio načelnik Štaba 2. armije. Sada je bez postavljenja, van formacije. Vi znate da je prošli put došlo do greške, pa je otišao onaj drugi, a ne on.

- Radojković Mihailo, koji je duže vreme bez postavljenja; sada je momentalno u Centru visokih vojnih škola, koji svojim radom i zalaganjem nije dostojan da bude general.

- Jovanović Velibor, jer nema odgovarajuće formacijsko mesto za njega, a i bolešljiv je. On je dobar čovek, ali nemamo odgovarajuće mesto.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Zar on nije načelnik školskog centra bezbednosti u Pančevu?

MOMČILO PERIŠIĆ:

Jeste!

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Kako to nije formacijsko mesto?

MOMČILO PERIŠIĆ:

Nije, to je pukovničko mesto. On je tamo postavljen po privremenoj formaciji. Ima preko 40 godina radnog staža. Bolestan je i ne bi mogao ići na komandnu dužnost.

- Krasnići Ismet, koji ne radi ništa. Mi smo ga do sada zadržavali, jer je jedini general albanske narodnosti.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

To je razlog koji nije prestao. (Smeh).

MOMČILO PERIŠIĆ:

Njega predlažem, iz razloga da bih mnoge umirio. Farkaš Geza je Madjar i on je veoma dobar i njega smo postavili na formacijsko mesto, ali Krasnićija nemamo mogućnosti da ga bilo gde postavimo; nigde ga niko ne prihvata. Njegove intelektualne i ukupne sposobnosti ispod nivoa.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Da su ispod nivoa, to je sigurno. Ali, ja ga ne bih penzionisao; treba da imamo jednog Albanca generala. Treba mu dati bilo kakvu dužnost.

MOMČILO PERIŠIĆ:

ONda ćemo ga ostaviti.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Nemojte da nam kažu: penzionisali su jedinog generala Albanca; ovi su rasisti.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Imamo generala Taso Enesa; on nije ovde unet; on je u statusu lečenja; to je izuzetna ličnost, ali u statusu lečenja i nije sposoban za Vojsku, ali njega smo ostavili; on je Musliman.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Ne bih penzionisao ni Velibora Jovanovića. Od svih

smo čuli da je izuzetno dobar starešina i dobar čovek, pametan, sposoban. Ako je bolešljiv, nije strašno - on je načelnik školskog centra bezbednosti; tu treba više pameti nego velika energija.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Dobro, nećemo ga penzionisati. Evo, iz kojih razloga sam ga predložio za penzionisanje: novi zakon kada stupi na snagu ne može da drži starešinu da nije negde postavljen.

ZORAN LILIĆ:

Neka vodi Obaveštajnu upravu.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Zašto ga ne postavite za načelnika Obaveštajne uprave; tamo i nemate nikog?

MOMČILO PERIŠIĆ:

Nemamo nikog. On nije za to, ali dobro, može!

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Čim je šef Školskog centra bezbednosti, to su ljudi koji su za to stručni.

Drugo, možemo da promenimo formacijsko mesto načelnika Školskog centra bezbednosti i da stavimo da je general-major. To je uvek i bilo generalsko mesto.

MOMČILO PERIŠIĆ:

To možemo; on ima još dve godine do penzije.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

On je dobar čovek, pošten, stručan. Ovu dvojicu nema razloga da ne penzionišemo. Međutim, ovog šiptara ne bih penzionisao.

ZORAN LILIĆ:

Znači, da se penzionišu Damjanović i Radojković.

General Krasnići ne ispunjava ni uslove za penziju, pa bi bilo još gore da sada ode u penziju.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Ispunjava po novom Zakonu.

ZORAN LILIĆ:

Novi Zakon još nije ni ušao, a mi skidamo po novom Zakonu.

RADOJE KONTIĆ:

Kako nije ušao, kada mi već pripremamo da ga mijenjamo.

ZORAN LILIĆ:

Znači, ostaju Krasnići Ismet i Jovanović Velibor, a penzionišu se Damjanović Radomir i Radojković Mihailo.

Da li se slažete? (Odobranje).

MOMČILO PERIŠIĆ:

Šta je oko unapredjenja?

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Da prihvatimo predlog načelnika Generalštaba.

ZORAN LILIĆ:

Da li se slažete da prihvatimo predlog za unapredjenje sedam pukovnika u čin general-majora? (Odobranje).

Idemo dalje, generale.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Imam još jedno pitanje, koje se odnosi na penzionisanje pukovnika koji su pod ukazom. To su:

- Mijović iz 2. armije, koji iz razno-raznih stvari nije mogao biti postavljen za pomoćnika, nego je Bojović ostao na njemu itd. On je čovek izuzetno dobar. Mi predlažemo da ide u penziju i istovremeno da mu se prije penzije da unapredjenje,

odnosno da istim ukazom bude i unapredjen i da ide u penziju.

MOMIR BULATOVIĆ:

Ja znam taj slučaj. Mislim da je napravljena nepravda prema tom čoveku.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Zato se i obratio.

Drugi je Babić Vojislav, koji radi kod nas u Komandi. Slična je situacija i sa njim.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Ja se bojim da, ako krenemo tom praksom penzionisanja sa unapredjenjem, onda će jedan broj generala koje smo penzionisali ozbiljno da se nadje pred zahtevom pre nego što im prestane aktivna vojna služba, 31. decembra, tražiti neko unapredjenje, naročito oni koji za to ispunjavaju uslove.

MOMIR BULATOVIĆ:

Za Mijovića konkretno znam. On je žrtva onih nepravilnosti zbog kojih sada Damjanovića šaljemo u penziju. To bi bio nekorektan odnos prema tom čoveku. Tu nepravdu treba da ispravimo, kao što smo ispravili i kod Domazetovića. Objektivno, ovde se radi o krivici drugih ljudi, zbog čega nije mogao biti unapredjen; nije ni postavljen na to mesto gde je trebalo, nego je došao Boljević, koga smo isto nedavno penzionisali.

MOMČILO PERIŠIĆ:

On je iz penzije vraćen na to mesto.

Rekli smo, drugi je Babić Vojislav, koji ne mora da bude i nema neke posebne zasluge.

Treći je Glišović Vlastimir.

Sledeći je Videnović Ilija, koji je izuzetno dobar; zbog bolesti ide.

Sledeći je Zečar Nikola.

SLÓBODAN MILOŠEVIĆ:

Da li bi oni svi bili i unapredjeni i penzionisani?

MOMČILO PERIŠIĆ:

Sada ne svi, jer ja sada korigujem svoj predlog obzirom na vaše stavove.

Znači, predlažem da idu Mijović i Videnović, a da kod druga tri na to ne idemo.

ZORAN LILIĆ:

Znači, prihvatamo predlog za Mijovića i Videnovića.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Ostala trojica neka idu u penziju kao pukovnici.

ZORAN LILIĆ:

Dobro, da li se sa tim slažete? (Odobravanje):

Zadužujemo generala Perišića da za sledeću sednicu Saveta pripremi kompletan pregled i predlog.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Za sledeću sednicu predložio bih da unapredimo komandante armija i još neke koji su istaknuti. Mislim da je bolje da idemo selektivno, po malo, nego da odjednom idemo sa puno njih.

ZORAN LILIĆ:

Da se reši i ovaj pukovnički kadar; ima oko dve hiljade pukovnika?

MOMČILO PERIŠIĆ:

Ima oko 1.700 pukovnika. Njih oko 500 bismo mogli da rešimo sada; to ja rešavam bez vas, jer je to u mojoj nadležnosti. 26. 11. ću vas samo izvestiti koliko smo ih penzionisali.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Još bih nešto rekao. Perišić o tome ima negativan stav. Dobro bi bilo da razmislimo o tome, nisam ubedjen da je to najbolji stav. Mi sada imamo načelnika Generalštaba koji je general-potpukovnik; to nikad nije bilo, a to je mesto generala Armije; to je najstariji vojnik. On ima stav da treba da se čeka početak novembra da predloži unapredjenje komandanata armija; što je tačno. Komandant 3. armije ima nekoliko general-majora pod svojom komandom, a i on je general-major; logično je da komandant armije dobije čin general-potpukovnika.

Sada imamo nekoliko general-potpukovnika. Doći ćemo u situaciju da nam 5. novembra predloži unapredjenje komandanta 1. armije u general-pukovnika; to je logično i to je formacijsko mesto. Ne znam, da li treba napraviti neku razliku, makar vremensku, između načelnika Generalštaba i ovih drugih unapredjenja generala? Da li da to sačekujemo? Da li general Perišić za to ima neke specijalne razloge da to sačekujemo? Tu sada ima pet ili šest general-potpukovnika koji su kod njega pod komandom; neki su čak i stariji od njega po vremenu unapredjenja od njega u čin general-potpukovnika.

MOMČILO PERIŠIĆ:

U Vojsci postoji formalni i suštinski autoritet. Što se tiče toga, budite sigurni - autoriteta više ne bih imao dobijanjem čina, a imam velikog razloga da to ne bude sada. Osnovni razlog jeste da mi vama predložimo veličinu Vojske, da to usvojite na jednom od sledećih sastanaka, da vidite u kojoj meri i kako će to izgledati; onda se možete opredeliti. Ja sam vama u startu rekao: ja sam ovu dužnost primio isključivo iz potrebe da Vojsci, u prvom redu, vama i društvu ovom doprinesem svojim radom, da negativnu tenziju širenja rata na ovaj prostor na neki način zakočimo; prvenstveno, iznutra, a drugo i spolja.

Molio bih da to odgodimo za narednu sednicu.

MOMIR BULATOVIĆ:

Slažem se s ovim što kaže Slobodan Milošević, ali su mi bliski razlozi generala.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Dobro, nemam ja ništa protiv. Jedino sam mislio da je dobro da razmislimo o tome. Ako Perišić ima svoje razloge, da ih uvažimo; nije daleko ni novembar.

ZORAN LILIĆ:

Moje mišljenje je bilo da je trebalo da ga unapredimo još na prošloj sednici. Ali, uvažavajući sve ovo što ste rekli, nije sporno da ostane za novembar.

Time bismo završili ovaj deo sastanka.

Neka pitanja ima predsednik Vlade i ministar za odbranu.

RADOJE KONTIĆ:

Imam dva pitanja vezana za Vojsku.

Jedno pitanje poslovnja avijacija saveznih organa. Tu poslovnu avijaciju imamo na dva mjesta: imamo je u Saveznoj vladi i imamo u Vojsci Jugoslavije. U Saveznoj vladi imamo jedan "Falkon" i dva "Lir-džeta". U Vojsci Jugoslavije imamo jedan "Falkon", imamo jedan "Lir-džet" i tri "JAK-a".

Lično, mislim i već pola godine vodim oko toga akciju da to treba objediniti, i to u okviru poslovne avijacije saveznih organa. Mislimo da će time u značajnoj mjeri biti smanjeni troškovi, povećana efektivnost letova, bolja iskorišćenost itd.

Generalštab je do sada, za vreme Panića, bio protiv ovog rešenja; odnosno, u odredjenom smislu je to prihvatao, s tim da se sada priključi naša avijacija njima, pa da oni imaju ukupnu poslovnu avijaciju. Mislim da to nije logično. Ako treba da imaju jedan ili dva aviona, to je drugo pitanje.

To je jedno pitanje.

Drugo pitanje koje je za Vojsku, to je da je bez mog znanja - može da bude i moja krivica - Savezna direkcija za promet robama transformisana u holding kompaniju. Molim da se oko toga razjasnimo da vidimo kako je to moguće.

ZORAN LILIĆ:

Oni su otišli korak dalje - sada se pripremaju za mešovito preduzeće.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Oni hoće to da privatizuju!

RADOJE KONTIĆ:

Moram da priznam da to nisam znao. Molim da se pripremi hitno jedna informacija oko toga. Oni nijesu mogli bez Savezne vlade ništa da urade.

MOMČILO PERIŠIĆ:

Pripremiću pisanu informaciju za sledeću sednicu.

ZORAN LILIĆ:

Mora da se zaustavi svaka mgouća transformacija.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Ako ima nešto da je državna stvar, to je to. Kakva holding kompanija?!

RADOJE KONTIĆ:

Molio bih da se reši oko poslovne avijacije.

MOMIR BULATOVIĆ:

Čini mi se da je pogrešan put da objedinjavamo to. Tu pravimo razliku. Putničku avijaciju Vojska koristi shodno svojoj nameni. Za mene nije pitanje titulara; pitanje je centralizacije, održavanja i nabavljanja rezervnih delova. Što se tiče upotrebe - ko će odlučivati: da li tvoj činovnik,

da li će leteti neki general ili pukovnik tim avionima, ili će biti obrnuto - da se prijavljujemo nekom pukovniku kada ćemo koristiti te avione, otvorićemo sukob i nikad to nećeš riješiti.

Za mene je objedinjavanje, ne da se na dva mjesta vrše popravke, skupljaju rezervni djelovi itd. To su tipizirani avioni. Održavanje je jedno, a upotreba drugo.

RADOJE KONTIĆ:

Apsolutno! Mislim da i na jednom i na drugom mjestu neracionalno koristimo tu avijaciju i bitno je objedinjavanje. Međutim, ja mislim da ovu avijaciju ne treba samo koristiti za letenja državnih funkcionera, nego tu avijaciju treba u maksimalno mogućoj mjeri staviti u funkciju ostvarivanja dohotka, s tim što u svakom momentu prioritet ima država. Mi sa njima možemo zaradjivati i puniti budžet.

ZORAN LILIĆ:

Po pitanju poslovne avijacije, da se pripremi jedan pisani materijal i da o tome razgovaramo na sledećoj sednici.

Što se tiče SDPR-a, predlažem da se zaustavi svaka dalja transformacija. Treba da se pripremi sveobuhvatna informacija.

MOMČILO PERIŠIĆ:

KO da im da nalog za to, jer oni nisu ničiji?

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Nisu mogli da postanu ničiji!

ZORAN LILIĆ:

Oni nose u svom imenu i dalje "jugoimport" u oznaci SDPR; sve što su ranije imali, zadržali su, bez ičije saglasnosti.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

To je državna svojina!

Sada imamo slučaj da pukovnici rade u holding kompaniji. To je nemoguće!

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

To je nemoguće! Rajo, vrati to!

PAVLE BULATOVIĆ:

Oni u Singapuru imaju preduzeća "kćeri".

MOMČILO PERIŠIĆ:

Oni su osnovani aktom SIV-a.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Ako je osnovan aktom SIV-a, onda će on doneti odluku da se stavlja van snage akt SIV-a i gotovo.

RADOJE KONTIĆ:

To nije moglo biti u periodu od kada sam ja tu, nego ranije, za vreme Panića ili Markovića.

ZORAN LILIĆ:

Dobro, da se pripremi informacija za sledeću sednicu.

RADOJE KONTIĆ:

Imam još dva pitanja koja su vezana za dva predsednika.

Mi imamo razvojne funkcije i socijalne funkcije za radnike koji ostaju bez posla. Razvojne funkcije su kao cje-lina na nivou federacije, onda regionalni razvoj, pa naučno-tehnološki razvoj. Što se tiče socijalnih funkcija, to je ovo što je vezano za član 45. za one koji ostaju bez posla. Do sada republike nisu prihvatale da se to prenese na nivo federacije. Mi smo prošle godine radili čitav niz zakona. To nam je uzimalo mnogo vremena, ali mi na nivou federacije nemamo sredstava da to sprovodimo. Mi jedino možemo preuzeti na nivou

federacije ako republike obezbede sredstva. Izvorni prihodi su carine kojih nema i koliko nam republike daju poreza na prometu.

Molim da oko toga ili razgovor otpočnemo danas, ili ako treba da pripremimo posebnu informaciju.

Drugo pitanje je zakon o praznicima. 29. novembar je tu; prošle godine nijesmo to usvojili u ovo doba. Imamo Zakon o praznicima; sada se priprema novi. Mi smo predložili da budu četiri praznika: 1. i 2. maj da bude praznik, nova godina dva dana, Dan državnosti 27. april i Dan pobede 9. maj. Nova godina, 1. maj i dan Državnosti se ne bi bili radni, a 9. maja bi se radilo, iako je državni praznik.

29. novembar je tu, opet ćemo imati dva dana slobodno, ako ovo ne budemo stavili u proceduru. Nije dovoljno da se SPS i DPS saglase; Šešelj se sigurno neće saglasiti.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

On traži Uskrs, Božić, Vidovdan.

RADOJE KONTIĆ:

To ne može po Ustavu, jer je crkva odvojena od države.

MOMIR BULATOVIĆ:

U svim zemljama se praznuje Božić, iako je crkva odvojena od države.

RADOJE KONTIĆ:

To se reguliše republičkim zakonom.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Mislim da možemo da se složimo sa Rajinim predlogom oko praznika.

ZORAN LILIĆ:

Dobro, slažemo se s tim.

RADOJE KONTIĆ:

Drugo pitanje je razvojna funkcija federacije.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Šta je razvojna funkcija federacije?

RADOJE KONTIĆ:

Novim Ustavom je federaciji dat razvoj. Onda imamo regionalni razvoj, pa naučno-tehnološki razvoj.

Možda bi bilo dobro da ja sada sa tim ne opterećujem, nego da prvo vidim sa predsednicima vlada.

To su razni regresi, premije, ulaganja u razvoj pojedinih grana, regionalni razvoj itd.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

To mora da bude savezna funkcija.

RADOJE KONTIĆ:

Ona nije sporna kao razvojna funkcija, ali ona se momentalno ne obavlja nigde. Mi je ne možemo sada obavljati, jer nemamo sredstava; republike nemaju sredstava. O tome treba još razmisliti. Pripremiću to sa predsednicima vlada, pa ćemo o tome razgovarati.

MOMIR BULATOVIĆ:

Centralni problem je u tome što republike ne mogu da se liše dijela poreza na promet. Kada smo mi tražili da se onaj dio zbog privremene nezaposlenosti zbog sankcija riješi na nivou federacije, to nije prošlo u Skupštini. SPS nije podržao taj stav DPS-a i nema potrebe da to sada pokrećemo kada je takva situacija; neće proći.

RADOJE KONTIĆ:

Dobro, da se ne konfrontiramo u Skupštini. To ću videti sa predsednicima Vlada.

Imao bih još jedno pitanje. Radi se o pomilovanju Rajka Medenice.

On je u poslednje vrijeme razvio čitavu aktivnost kod Srba i Crnogoraca; podmirio je sve obaveze koje su mu stavljene bile na dušu. Pisao je pismo Klintonu povodom pisma 100 intelektualaca; on mu je odgovorio. Prima naše ljude, pomaže koliko može. Spreman je da razvije veliku aktivnost u Crnoj Gori i Srbiji.

Predlažem da se on pomiluje. Mislím da je Momo sa tim saglasan?

MOMIR BULATOVIĆ:

Ja sam odavno molio za to Slobodana.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Ja ću tražiti od Ministarstva pravosudja da nam sve to da, da vidimo kako je to po zakonu.

MOMIR BULATOVIĆ:

Shodno pozitivnim propisima, pomilovanje treba da da Slobodan Milošević. Ti, Slobodane, nisi odbio to pomilovanje. Ti nisi bio ni za ni protiv.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Tražiću da mi to odmah sprema, da vidim šta je to.

MOMIR BULATOVIĆ:

Pored ovoga što je rekao Rajo, on se stvarno patriotski ponašao u zadnje vrijeme. Tu postoji čista računica. On želi da dodje u Institut u Igalu. Tu bi davao terapije našim ljudima. Svaki čovjek koji podje van, a ogroman broj podje iz Srbije i Crne gore tamo i potroši između 20 i 30 hiljada dolara. Sve to mi plaćamo iz naših fondova socijalnog osiguranja. On je tražio da dodje na sopstvenu odgovornost; traži da mu samo garantujemo da neće biti uhapšen.

Pošto je on u dobrim odnosima sa američkom vlašću, oni su mu rekli da kao državljanin američki ne sme da dodje kod nas, jer postoji rizik da ga uhapsimo. On je veoma uticajan,

moćan i bogat čovek; spreman je da pomogne.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Odmah danas ću da tražim da mi to spremе i da vidim šta je. On je pravosnažno osuđen u dve države.

MOMIR BULATOVIĆ:

On je namirio dugovanja. Crna Gora je odustala od svog dijela. On je Srbiju namirio svojim sredstvima.

ZORAN LILIĆ:

Dobro, Pavle, šta ti imaš?

PAVLE BULATOVIĆ:

Jedno od pitanja je slučaj Karlovačke grupe.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ:

Šta je to Karlovačka grupa?

PAVLE BULATOVIĆ:

To je devet građana Srbije koji su bili kao dobrovoljci u Vojsci RS Krajine; zarobljeni su i osuđeni na 20 godina.

MOMIR BULATOVIĆ.

Izvinjavam se, pošto ja u 15,30 moram da idem, da li bi o tom pitanju mogli da razgovaramo za vreme ručka?

ZORAN LILIĆ:

Dobro, možemo.

(Sednica završena u 14,30 sati).